

Γεώργιον Α. Στεμιτωτών (Έλαβα, αλλά δια τὸ ψευδώνυμον καὶ τὰς λύσεις πρέπει νὰ συμμορφωθῆς πρὸς τὸν Ὁδηγὸν τῶν Συνδρομητῶν.) *Κεκοιμημένον Ροδάκιον* (βέβαια ὁ ἄργησον.) *Ἐθνηκὴ Ἀμύνη* (ὅταν ἐπιστρέψῃς, φέρε μαζί σου καὶ κανένα... γνήσιον αἰγινήτικο νανάτι.) *Ἀπτερον Νίκη* (καλλιτέρα συγκρότησα καὶ συντομώτερα τοῦλάχιστον ἔτσι ἔκανεν ἢ προκατόχῃ σου εἰς τὸ ψευδώνυμον.) *Ἀγγελὸν Ἀνδραγαθῶν* (πῶς μ' ἀρᾷσει, ὅταν γγνωρίζονται μεταξύ των οἱ φίλοι μου!) *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Δευκῶν Ὁρέων* (πολλοὶ συνηθίζου νὰ κηλλοῦν μικρὰς φωτογραφίας των εἰς τὸ ἐξώφυλλον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὡς τε διακοσμητικὰ σου εἶνε νὰ τὸ κάμνῃς καὶ σὺ) *Γλυκὸ Φιλίτι* (ὁ ἄνθρωπος ἀνανεῖ ν' ἀπαντήσῃ δὲν ἀπαντᾷ παρὰ... ἂν ἀναγῆ με τὰ πειράγματά σου) *Φιλοπάριδα Ἑλληνοπούλαν* (ἀληθινὴ ἔκκλησις τὸ γράμμα σου, διότι, ἐνθ' ὅσον ἐνθὺμα εἰς τὸν Πειραιᾶ, βλέπω ὅτι εὐρίσκῃσαι εἰς τὴν Ρουμανίαν, πλησίον τῆς ἀγαπητῆς σου θείας, τὴν ὅποιαν εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ τῆς λόγια) *Μπεριτόδουλον* (καλὰ θὰ τοῦ ἔκανες, ἂν τὸ ἐσυλλογίσῃσαι ἐνωρίτερα· ἀλλὰ τώρα πλέον τὴν ἔχει στείλῃ τὴν φωτογραφίαν) *Κυρία Σκαρφαλόστρα* (προσοχὴ λοιπὸν ἀπὸ τὸν κερχαρίαν, διότι, ὅσον καὶ ἂν εἶσαι σκαρφαλόστρα, δὲν εἶνε, ἐβκολοῦν νὰ σκαρφαλώσῃς εἰς τὴν ράχιν του, ἂν αὐτὸς σὲ κληγῆσῃ) *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας* (ἀλήθεια ἀπὸ τὴν παραλίαν σου, εἰ ὡραῖον ποῦ θὰ ἦτο τὸ θέαμα τῆς θυέλλης, ἀλλὰ χωρὶς φόβου δυστυχημάτων, ἐννοεῖται!) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* (εἶδες ὅτι ὄλαι σου αἱ ἐπιθυμίαι ἐτετελέθησαν) *Σίφνιον* (εὐχαριστῶ, καὶ περιμένω τὴν δευτέραν ἀπόκρισίν σου) *Ἐρωτογραφία* *Ἀρσολοσυμένην Χρυσάνθη* (ἀρκετὴ εἶνε ἡ ἑμὰς τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ Σας ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὴν ἐσπερίδα, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς) *Ἀρσοτετρακίον Κίμα* (ὡραῖαι διασκεδάσεις αὐταὶ ποῦ μοῦ γράφεις, καὶ ἀκόμη ὡραῖοταται, ἀφοῦ εἶνε ἐβκολοῦν νὰ ἐπαναλαμβάνωται συχνά) *Ἄνθος Ἀνθέων* (ἐνα-ἐνα λοιπὸν ἐπισκέπτεσαι τὰ νησιά τοῦ Σαρωνικοῦ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου) *Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης* (περιμένω καὶ τὰς ἰδικὰς σου) *Ταχυδρόμον τῆς Εἰρήνης* (βεβαίως δύνασαι νὰ διαθέσῃς τὸ κουπόνι σου εἰς ἄλλον, ἀφοῦ ὁ πρῶτος σοῦ τὸ ἐπέστρεψε.)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὸν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωση τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐδυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου
 Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψῃται τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

441. Συλλαβόγραφος.
 Τέσσερα πῆρα γράμματα καὶ φθόγγο μουσικὸν Σ' αὐτῶν τὴ μέση ἔβαλα κ' ἀμέσως, τί κακό! Ἄλλοι πεθαίνουν γύρω μου, ἄλλοι ψυχομαχῶντες...
 Καὶ ἄλλοι τρέχουν γρήγορα μακριὰ γιὰ νὰ σωθῶντες...
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰσοπεφίτου

442. Λεξιγράφος.
 — Μάλιστα, δικὸς σου εἶνε!
 — Ἐ! λοιπὸν τί θεὸς νὰ κάνω;
 — Τὶ νὰ κάνῃς, τί νὰ κάνῃς;
 Κένταυρο ἀπὸ τὸν Ἄδη
 Νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ πᾶνω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰσοπεφίτου Ἄστεως

443. Μεταγραμματισμός.
 Τυχαίως ἀλλάζει θεὰ τὸ κεφάλι
 Καὶ γίνεται πόλις ἀρχαία, μεγάλη.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυματοθεράστου τοῦ Εὐξείνου

444. Αἶνιγμα.
 Χωρὶς ἐμὲ δὲν εἰμπορεῖς
 νὰ κάμῃς ἕνα βῆμα...
 Λίμανες, ποτάμια καὶ κρημνοὶ
 δὲν θάταν πᾶ ἴσθιν φύσι,
 Θαύματα δὲν θὰ γίνωνταν,
 δὲν θὰ ὑπῆρχε χρῆμα.
 Ὁ κόσμος θὰ καταστραφῆ
 ἢ ἀναποδογυρίσῃ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεονοκίμαντου Αἰγιάλου

445. Λογοπαίγνιον.
 Ποία διαφορά μεταξύ ὠτός καὶ στρατοῦ;
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάριδος Ἑλληνοπούλας

446. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας.
 Δὲν ξέρω πῶς εὐρέθηκα στὴν ἐρημίαν μονάχου,
 Κ' ἐνθ' ἄνευ κανεὶς δὲν ἦταν, μακριὰ κάποιος φωνάζει.
 Τίς ἡ φωνὴ ποῦ ἤκουσα; Μὴ τὴν παράγει ὁ βράχος;
 Θεέ μου, τώρα ζύγωσε, τρέμω ποῦ πλησιάζει.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πολυθελητῆρου Νεότητος

447. Δικτυωτόν.
 1. Ἐνδοξος τὸ πρῶτον χώρα, φίλε μου, τῆς Μεσογείου.
 2. Τοῦτο συγκαταριθμεῖται εἰς τοὺς ἰσθμοὺς τῆς ὑψηλοῦ.
 3. Αὐτὸ δὲ γνωστὴ θεότης ἀπὸ τὴ Μυθολογία.
 4. Πόλις τέλος παναρχαία καὶ κλεινὴ στήν Ἰωνία.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπιονίκου

448. Πυραμῖς.
 Καλέτως τῶν ἀρχαίων μία χώρα,
 Κατόπι ἕνα φθόγγος, μία ὄψωρα,
 Ἐν σκεῖος τῶν ἀρχαίων, νηρηῖς,
 Εἰς ῥήτωρ, καὶ ἰδοὺ ἡ πυραμῖς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰμμου τῆς Ἐλευθερίας

449. Ἐπιγραφή.
 Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:
 Υ Ο Ε Υ Ο Ε Α Τ Σ Ρ Σ Ο Φ Λ Ε
 Α Υ Σ Τ Ι Α Ο Σ Κ Υ Τ Α Σ Τ Α
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τῶν Σαλώνων

450. Μαγικὸν γράμμα με φράσιν.
 Τὴ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν φράσιν:
 ἄναρχος, ἀρχήθεν, κρείττον, ἀσπός, Νέστωρ, θυροῦ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἄετοῦ

451. Διπλὴ Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.
 Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄρος τῆς Ἀσίας, αἱ δευτέραι γῶραν τῆς Εὐρώπης.
 1, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας 2, Κώμη ἐνδοξος 3, Τρωκτικόν 4, Μέρος τοῦ σώματος 5, Πρῶσπον τῆς Γραφῆς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λαφροστεφούς Σημαίας

452. Μικτόν.
 βλ-ε-θρδς-ειεει-δ-αεω-τ-οαά
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παποφίλου

453. Γρίφος.
 Μὴ μῦς ρεῖ
 Στῆ στῆ φε
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμμήτου Καραγιωῆ

Τέλος τοῦ 96ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τοῦ πρόσροχου ἀρχεται ὁ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 26.
 313. Ἄνεμος (ἂν, Αἴμος).—314. Βάρβαρος, Τάρταρος.—315. Λάιος, λαός, λαγός, ἄλγος, ἄλσος—λαγός.
 316. ΠΑΠΙΝΟΣ 317. Αἰών, Σιών, Βρώμη, Ὄσος, ΣΥΔΡΟΣ, Λέγω, Οἶος, Σήμα—ΑΣΘΟΛΟΣ ΣΑΡΔΕΙΣ, —318—319, 1, ΟΥΡΑΔΙΣ, —318—319, 1, ΣΟΛΩΜΟΣ, Ἡ Πόλις εἶνε ΣΙΠΥΛΟΣ πόλις 2, Ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα.—320—324. 1, ΟΝΟΣ (εὐρίσκει Σ ΟΝΟματα.) 2, ΜΥΣ (ΣΥ Μικρὸν...) 3, ΑΙΣ (ἀεὶ Ἀγάπη) 4, ΛΑΜΑ (ΑΜΑ Λάμψ) —325. ΑΘΗΝΑ, ΕΡΜΗΣ, ΤΙΑΡΑ (ΑΕΤΟΣ, ΘΡΙΑμβος, ΗΜΑθίων, ΝΗΡεύς, ΑΣΑφής). —326. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ.—327. Οἱ μῦς εἰσὶν ἐπιπλαθεῖς (ἡμισυ, σὺν, ἐπὶ πλαθεῖς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]
 Ἀντικαιρετῶ Μπεριτόδουλον. Δέχομαι ἀληθογραφίαν Δεκαπεταετοῦς Πλοῦτον. Εὐδοκίῳ Γλυκειῶν Ἑλλάδα, ἐπὶ ἐσταλα τετραδίων πρὸς μνημόν. Ζητῶ ὄνομα Ψωμακίου.—Υπερ Παυρίδος. (5'—143)

Ζητῶ ὄνομα Ψωμακίου καὶ νέον ψευδώνυμον Ἐσρινῆς Ἐσπερας.—Βωμός τῆς Ἐλευθερίας. (5'—144)

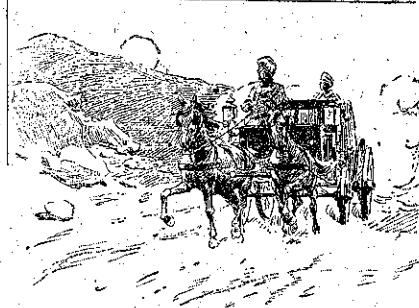
Συγκαίρομεν πρὸς ἄνδρα καὶ ταμῖα Ἡδὸς θριαμβευτικῶν διπλωμάτων. Χαίρετ' ἄνδρα Ἐθνηκῶν Ὀνειρον. Ἀντικαιρετῶμεν Μίαν, Κάκιαν, Μιράνταν, εὐχόμενοι ὑπάσας αἰσίαν ἐπὶ ἄνοδον.—Λάτρη τῶν Ἀπειρον, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (5'—145)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάρον ἡμῶν ἀπρησίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Ἐτησία... φρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).
Ἐξάμηνος... > 4,50	Ἐξάμηνος > > 5,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος... > 2,50	Τρίμηνος > > 3,—	Ἐν Ἀθήναις, 5 Αὐγούστου 1906	Ὁδὸς Ἐβριλίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγδάκειον.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Περίοδος Β'—Τόμος 13ος	Ἐτος 28ον.—Ἀριθ. 36

Ἡρχετο ἀπὸ τὴν Μαδράς... (Σελ. 281.)

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια).

— Ἐχεῖς δικαίον, Δίλῃ δὲν ὤμιλλουσα πρὸ ὀλίγου ἐγώ, ἢ μᾶλλον ὤμιλλουσα ἢ κακὴ ἐγώ, πεισματωμένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς φίλης μου. Πέσ μου εἶναι τὸ ἐλθρομόνησες...
 — Δὲν θέλω νὰ λησμονήσω ὅτι πρὸς χάριν μου ἢ καλὴ καὶ γενναῖος Μαίρη ἠθέλησε νὰ φανῇ ἐγώστρια καὶ σκληρά...
 Ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη με ἕνα φίλημα, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ πρῶτη ἐσπευσε νὰ διευκολύνῃ τὴν ταχέαν ἀναχώρησιν τῆς φίλης τῆς.
 Με ἀληθινὴν ἐκπληξίν καὶ ἀπορίαν ἡ κυρία Τερνάν καὶ ἡ κόρη τῆς ἤκουσαν ὅτι μία ξένη, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Μαδράς, ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ μαζί των. Ἀλλὰ καὶ πόσην χαρὰν ἠσθάνθησαν, ὅταν ἤκουσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τὰς καλὰς εἰδήσεις ποῦ ἔφερον!

Ἄλλο δὲν ἔκαμαν παρὰ νὰ τὴν ἐρωτῶν, νὰ τὴν ἀναγκάζουν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ λόγια τοῦ ἀπόντος, προσπαθοῦσαι νὰ τὸν φαντασθοῦν, πῶς ἦτο καὶ ἐφαίνετο, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Δαίδης Στάγγωπ.
 — Πέσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα; ἠρώτα ἡ κυρία Τερνάν.
 «— Πόσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα;...» (Σελ. 281, στ. α')

Ἡ Ἀγγίλις, γελαστὴ, ἐσθλόνετο, ἔβαζε τὸ χεράκι τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ ἔλεγε:
 — Τόσος!
 Καὶ ἡ μητέρα διεμαρτύρετο:
 — Ἀδύνατον, κυρία μου! Ὅταν ἐφυγε ἀπὸ ἐδῶ ἦτο στὸ ἀνάστημά μου.
 — Μὰ, ἀπὸ τότε, ἐπέρασαν τρία χρόνια, μητέρα, παρετῆρει ἡ Ἄννα, ἢ ὅποια δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐχαριστημένη καὶ γελαστὴ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς.
 Ἐν τούτοις ἦτο ἐν ὄνομα, τὸ ὅποιο ἤθελε νὰ προσέφῃ ἢ κόρη, καὶ δὲν εἶχε τὴν τόλμην.
 Εὐτυχῶς, ἡ λαῖδη Στάγγωπ ἐπρόλαβε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς:
 — Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι εἶμαι ἐπίσης φορτωμένη με ἄπειρα χαιρετίσματα καὶ ἐνθύμια, κυρία μου, διὰ σᾶς καὶ διὰ τὴν δεσποινίδα Ἄνναν, ἐκ μέρους ἐνός νέου ἀξιωματικοῦ, τὸν ὅποιο γνωρίζετε, ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἰακώβου Κλαθαγιάν.
 Ἡ Ἄννα ἐκοκλίνισεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Αὐτὸ ποῦ ἤκουεν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴν εὐχαριστημένη ἕως τὴν ἡμέραν

τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς. Ἡ λαῖδη Στάγγωπ ἐσκόπευεν, ὅταν ἤρχετο, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μαδράς, ἅμα ἐτελείονε τὰς παραγγελίας ποῦ εἶχεν. Ἐξάρνα ὅμως, με τὴν εὐφάνταστον ἰδιοσυγκρασίαν τῆς, ἐκυριεθῆ ἀπὸ ἄπειρον στοργὴν πρὸς τὰς δύο Γαλλίδας. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἤρχισαν ν' ἀγαποῦν πολὺ τὴν κυρίαν, ἢ ὅποια δὲν ἐδίδοσε ν' ἀφίση τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς ἀναπαύσεις ποῦ εἶχεν εἰς τὴν Μαδράς, καὶ νὰ ἔλθῃ σχεδὸν εἰς τὰ βουνά, εἰς μίαν ταπεινὴν καὶ ἐρημον γωνίαν, νὰ εὐρῆ δύο ξένας καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ ἀγαπημένον των παιδί.
 Δι' αὐτὸ ἕνας μῆνας σχεδὸν ἐπέρασε καὶ ἡ λαῖδη Στάγγωπ δὲν εἶχεν ἀκόμη σκεφθῆ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Οὐτακὰ μόνδην. Ἐπὶ τέλους μία ἐπιστολὴ τῆς φίλης τῆς, γραμμένη με ἀρκετὴν χολήν, ἤλθε νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ.
 Ἐστειλεν ἀμέσως ἀπάντησιν, ζητοῦσα συγγνώμην με τὸσον χαριτωμένως ἐκφράσεις μετανοίας, ὥστε ἡ λαῖδη Βλάκωυδ, ἀφωπλισμένη καὶ χωρὶς μνη-

«— Πόσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα;...» (Σελ. 281, στ. α')

σικαίαν, έκαμνε τας έτοιμασίας μιας λαμπρας έσπερίδος δια την επάνοδον της ασώτου φίλης.

Αυτός ήτο ο λόγος, δια τον οποίον, ενώ ήτο μεσάνυχτα παρά πέντε, όλοι έπερίμεναν ακόμη εις το διοικητήριον της Μαδράς την εμφάνισιν της ιδιοτρόπου λαίδης.

Τέλος, ενώ αι δώδεκα έσήμαιναν εις όλα τα ώρολόγια, ή λαίδη Βλάγκουδ, την οποίαν πρό μιας στιγμής είχαν χάσει οι καλεσμένοι της, εφάνη έξαφνα οδηγούσα την φίλην της εις την αίθουσαν του χορού.

Ήσαν ώραται και αι δύο, — ή μία ξανθή, ή λαίδη Βλάγκουδ, και ή άλλη μελαγχρινή, ή λαίδη Στάγγωπ, — και ή αντίθεσις αυτή τας έκαμνε να φαίνωνται ακόμη ώραίστεραι.

Με τα λαμπρά των μάτια, τα γελαστά των χείλη, το ζωηρόν των χρώμα, παρουσίαζαν την εικόνα της πραγματικώς αδελφικής αγάπης και φιλίας, που ήσθάνοντο ή μία δια την άλλην, και απεκρίνοντο με φαιδρά γέλια ή πονηρούς χαριεντισμούς προς τας φιλοφρονήσεις, τας οποίας ήκουαν εις την διάδασίν των.

Ήσαν ή μία το συμπλήρωμα της άλλης. Ήγενεν όμως ανάγκη να χωρισθούν ή λαίδη Βλάγκουδ, άπασχολημένη με τας υποχρεώσεις της ως οικοδεσποίνης, ήναγκάσθη ν' αφήση την φίλην της, την οποίαν άμέσως εκύκλωσεν όμιλος αξιωματικών επίθυμούντων ν' ακούσουν από το ώρατον στόμα της την αφήγησιν των περιπετειών της.

Δέν εχρειάσθη άλλως τε πολλὰς παρακαλήσεις και διηγήθη πώς ή παραπομπή των έμπορικων πλοίων, εις έν εκ των οποίων επέβαινε και ή ίδια, ερχομένη εις την Μαδράς, συνεληφθη υπό του στολίσκου του Σουρκούφ.

— Μπα! ειπε κάποιος μεγάλο το κατόρθωμα για τον άτρόμητον Σουρκούφ! Δέν μου φαίνεται ούτε δύσκολον ούτε ριψοκίνδυνον, να συλλάβη κανείς μερικά άνωπέρασπιτα πλοία, όταν εινε ο ίδιος καλά ώπλισμένος.

— Ο Σουρκούφ δέν αρκείται μόνον με την σύλληψιν άπλών έμπορικων, άπήνησεν ή νεαρά Αγγλίς παρευρέθην έγω ή ίδια εις την άιχμαλωσίαν τριών από τα πολεμικά μας.

Ψιθυρίσματα ανισχύρου αγανακτήσεως ήκούσθησαν μεταξύ της όμηγύρεως. Ήσαν όλοι έτοιμοι ν' αρχίσουν τας ερωτήσεις προς την λαίδη Στάγγωπ, αλλά την στιγμήν εκείνην τους ειδοποίησαν ότι επρόκειτο ν' αναρρήθ το πυροτέχνημα.

Όλοι διηυβήθησαν τότε προς τον κήπον και παρετάχθησαν γύρω εις τον άνοικτόν χώρον, όπου μετ' όλίγον την ήρεμον νύκτα εφώτισαν αι ζωηρότεραι φεγγαβολαί. Αναριθμητοι πύραυλοι έ-

κρότησαν ως όμοβροντία τουφεκίων, ήλοι τεχνητοί εκσάρπισαν το χρυσούν φώς των και μύλοι φλογεροί εφάνησαν αλέθοντες σπινθήρας.

Όταν το πυροτέχνημα έτελείωσεν, επέστρεψαν εις τας αίθουσας, όπου επρόκειτο ν' αρχίση το καλλιτεχνικόν μέρος της έσπερίδος. Έγνοείται ότι ή μουσική εκουρίαρχησε τότε. Έτραγουδήσαν ώρατα ζυματά και έπαιξαν άπειράριθμα κομμάτια κιθάρας και άρπας.

Τα δύο αυτά όργανα, και ιδίως ή άρπα, ήσαν τότε του συρμού μεταξύ των κομψομένων γυναικων. Η λαίδη Στάγγωπ ήτο πρώτης δυνάμεως άρπιστρια, έπαιξε με άπαραμίλλον χάριν και με γραφικην πλαστικότητα κινήσεων. Δι' αυτό εχειροκροτήθη μανιωδώς και, όταν επέστρεψεν εις την θέσιν της, ο κύκλος των θαυμαστών της είχε μεγαλώσθ γύρω της.

Ήθελαν ν' ακούσουν άμέσως την συνέχειαν της ιστορίας της, την οποίαν οι αναγνώσταί μας γνωρίζουν με όλας τας λεπτομερείας της.

Όταν ή λαίδη Στάγγωπ εφθασεν εις το σημείον, όπου διηγείτο πώς ειδε τον Σουρκούφ να επιπίπτη με τους ύπαρχγους του εναντίον της μοίρας των αγγλικων πολεμικων, την διέκοψαν αιφνιδίως. Μία γραία κυρία, μόλις ήκουσεν ότι μεταξύ αυτών ήτο ή κορβέττα «Αετός» έσπευσε να ερωτήση:

— Πώς ειπατε, κυρία μου; Ο «Αετός» με κυβερνήτην τον Γεώργιον Βλάκφορν;

— Ακριδώς, κυρία μου.

— Και τί απέβηκεν ο κυβερνήτης της κορβέττας;

— Ο Γεώργιος Βλάκφορν απέθανε...

— Α! ειπεν ή γραία με ένα βαθύν στεναγμόν. Ήτο εξάδελφός μου.

Και άπεμακρύνθη από την όμηγυριν. Άλλά φαίνεται ότι ή λύπη της δέν ήτο παραπολύ μεγάλη, διότι επανήλθε μετ' όλίγον δια ν' ακούση την συνέχειαν.

— Ο Γεώργιος Βλάκφορν εξηκολούθησεν ή λαίδη Στάγγωπ, απέθανε κατά τρόπον έντελώς εξαιρετικόν. Εις την συμπλοκήν, καθώς εφώναξε ο ίδιος το όνομά του, ο ύπαρχηγός του Σουρκούφ, ο κ. Κλαθαγιάν, έστερέωσεν ένα φιάγγον με κίτρινας κορδέλλες εις την άκραν του ξίφους του, και, αφού έχαιρέτισε, του εφώναξε: «Λαμβάνω την τιμήν, κυρία, να σας παραδώσω αυτό το ένθύμιον, το όποιον σας στέλλει μία συγγενής σας!» Και το ξίφος με τες κορδέλλες εδουβήθησεν εις το στήθος του δυστυχούς Αγγλου, ο όποιος έπεσε νεκρός.

— Αχ! ειπε πάλιν ή γραία κυρία, καλλίτερα να τας εκρατούσε δια τον εαυτόν του.

— Και σεΐς, κυρία, ειπεν ή λαίδη

Στάγγωπ, καλλίτερα θα έκάμνατε, αν δέν τας έδίδετε εις τον Γάλλον.

— Αδιάφορον! επρόσθεσεν ένας νέος αξιωματικός, αυτοί οι Γάλλοι ναυτικοί δέν λησμονούν τους ίπποτικούς τρόπους των, και όταν ακόμη στέλλουν τους ανθρώπους εις τον άλλον κόσμον. Όμολογήσατε, κύριοι, ότι ή πράξις εκείνη ήτο γεμάτη από θηριώδη ευγένειαν.

Η όμηγυρις ήσθάνθη φρικίασιν εις το ακουσμα αυτών των λέξεων, και τότε, ένας νεαρότατος κύριος υποκρινόμενος τον άφοβον και τον ειρώνα, ήρώτησε:

— Επὶ τέλους, κυρία, αφού τους έχετε ιδήν αυτούς τους αητητήτους ήρωας, δέν μάς λένε λιγάκι πώς εινε το έξωτερικόν των;

— Δέν θα σας όμιλήσω δια τον κ. Κλαθαγιάν, άπήνησεν ή λαίδη Στάγγωπ, αφού πολλοί εδω τον είχαντε γνωρίση.

— Αλλοίμονον! έστέναξεν ή λαίδη Βλάγκουδ, ή οποία είχε πλησιάση το ένθυμείθε... κατώρθωσε να φύγη από την Μαδράς, την ώραν ακριβώς που εδιδάμεν μίαν έσπερίδα προς τιμήν του.

— Ναί! αλλά ο Σουρκούφ... αυτός ο διάσημος Σουρκούφ; ήρώτησαν πολλοί φωναί συγχρόνως.

Η νεαρά πατριδιά έσηκώθη από την θέσιν της, και αφού περιέφερε το βλέμμα εις το σύμπλεγμα των στρατιωτικων στολων που ήσαν γύρω της, επρόφερε με μειδίωμα προσωρισμένον να μετριάση την δήλωσιν της:

— Είθε όλοι κομψότατοι, κύριοι, όσοι άνήκετε εις το βασιλικόν μας ναυτικόν, κανείς όμως από σας δέν εινε τόσο κομψός όσον ο Σουρκούφ.

Οι άκροαταί της έχαμαν μίαν κίνησιν ή οποία εφανέρονε το πείσμα των. Άλλά ή λαίδη Στάγγωπ, χωρίς διόλου ν' ανησυχήση από αυτό, με την παρησίαν εκείνην των ώραίων γυναικων, αι όποιαί γνωρίζουν ότι έχουν εξηφαλισμένην την άτιμωρησίαν, ότι και αν κάμουν, ό,τι και αν ειπούν, επεβεβαίωσε την ιδέαν της:

— Ο Σουρκούφ, κύριοι, εινε ώραίοτατος!

Κανείς δέν εφερεν άντηρησιν, και το ζήτημα έπεσεν αφ' εαυτού, χωρίς κανείς να διανοηθή να ζητήση περισσοτέρας εξηγήσεις.

Επηκολούθησε μάλιστα μία στιγμή στενοχωρίας, έν είδος ψυχρού ρεύματος, από το όποιον εκρύωσεν όλη ή όμηγυρις. Πολλοί είχαν πεισμώνση δια τον ένθουσιασμόν της πατριδας, και μερικοί έσκέπτοντο ότι βεβαίως ήτο άφίλοπατρις εκείνη ή Αγγλίς.

Ευτυχώς, το άγγελμα ότι το δείπνον του χορού ήτο έτοιμον ήλθε να διακόψη τας λυπηράς σκέψεις, και, μ' όλην την άνυπόκριτον ευνοιάν της προς τους

έθρους, πολλοί βραχίονες εκάμφθησαν ένώπιον της λαίδης Στάγγωπ, έπιζητούντες την τιμήν να την οδηγήσουν εις το τραπέζι.

Εκείνη, στενοχωρημένη, έγελούσε με τα νόστιμα παιδικά γέλια της, κ' έλεγε με κωμικην έκφρασιν άμηχανίας:

— Δέν εινε δυνατόν βέβαια να σας δώσω, εις όλους, τον βραχίονά μου.

Τώρα την είχαν συγχωρήση πλέον, χάρις εις τα θελκτικά μειδιάματά της, και ή άμηχανία της εληξεν με την εμφάνισιν του διοικητού, ο όποιος ήρχετο αυτοπροσώπως να την ζητήση.

Υπεκλήθησαν όλοι και ήκολούθησαν φαιδροί και ευχαριστημένοι με αυτήν την λύσιν.

Το τραπέζι ήτο στρωμένον εις μίαν μεγάλην βεράνδαν, όλην στολισμένην με άνθη και με πράσινα φυλλα.

Το θέαμα του καλού εκείνου κόσμου, όπου αι λαμπρότεραι στρατιωτικαί στολαί ήσαν έναλλάξ τοποθετημένα με τα στυλινά χρώματα των γυναικων μεταξωτών, όπου τα χρυσά γαλβόνα έποικίλλοντο με την φλόγα των άδαμάντων και την γλυκυτέραν λάμψιν των άλλων πολυτίμων λίθων, ήτο πραγματικώς μαγευτικόν.

Τα εκλεκτότερα φαγητά και τα μευστικώτερα ποτά παρετίθησαν εκεί υπό όλοκληρου στρατιάς Ίνδων ύπηρετών. Μετ' όλίγον, υπό την επίδρασιν της σαμπάνιας, αι γλώσσαι ελύθησαν, και τα παντός είδους νέα εκυκλοφόρησαν γύρω εις το τραπέζι. Σχεδόν όλοι είχαν ως θέμα όμιλίας την Γαλλίαν και τον αυτοκράτορά της.

— Τι ύπέροχος άνθρωπος αυτός ο Ναπολέων! έλεγε δυνατά ή λαίδη Στάγγωπ, ή οποία δέν εύρισκε λέξεις δια να εκφράση όλον τον θαυμασμόν της.

— Εινε ένας φρενόληπτος φιλόδοξος! ειπεν ένας γέρον στρατηγός.

— Η φιλοδοξία επιτρέπεται, όταν εργαζεται κανείς δια την δόξαν και το μεγαλειον της πατριδος του, ειπε πάλιν ή φιλόγαλλος κυρία.

— Αυτός όμως καταστρέφει την πατρίδα του.

— Όχι! την κάμνει μεγάλην. Γνωρίζετε ότι εκέρδισε πάλιν μίαν περιφανή νίκην εις την Φριδλάνδην. Οι Ρώσοι ένικηθησαν κατά κράτος.

— Η Ευρώπη θ' άπαυδήση επί τέλους.

— Και αυτός θα την άντιμετωπίση.

— Αληθινά, Δίλη μου, διέκοψεν ή λαίδη Βλάγκουδ, ή οποία εφοβήθη μήπως ο ένθουσιασμός της φίλης της υπερβή τα όρια αληθινά, ο Βοναπάρτης δέν έχει θερμότερον όπαδον από σας.

(Έπεται συνέχισιν) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Πέτρον Μαεϊ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ την Κέρκυραν είχαν υπάγη με το Αυστριακόν εις τας Πάτρας από εκεί επεδιβάσθη εις το Έλληνικόν με το όποιον επέστρεφα κ' έγώ εις τον Πειραιά και ούτω, μίαν ώραίαν πρωίαν, συνηντήθημεν επί του καταστρώματος κ' έγνωρίσθημεν με την ευκολίαν που γνωρίζονται οι συνταξιδιώται.

Ήτο νέος δεκαοκτώ εως δεκαεννέα ετών το πολύ. Εις την αρχήν, μου εκίνησε την προσοχήν ένα σήμα που έστόλνιζε τον ταξιδιωτικόν του κοσκον, και ο παράδοξος τρόπος με τον οποίον ώμιλούσε τα έλληνικά. Έπειτα έμαθα ότι το σήμα εκείνο ήτο ένός γερμανικου Συλλόγου Αλπινιστών του οποίου ήτο μέλος. Όσον δια την προφοράν του και την γλώσσάν του, αυτή έμαρτυρούσε τον Έλληνα, ο όποιος έζησε πολλά χρόνια εις το Έξωτερικόν, αν δέν εγεννήθη κ' εκεί. Ο νέος τώντι έδοκίμαζε μεγάλην δυσκολίαν εως να εύρη την κατάλληλον λέξιν, την οποίαν επρόφερε με κάποιαν τραχύτητα και συχνά με λάθος εις τον τονισμόν. Έπειτα έμαθα ότι ειχε γεννηθη και ανατραφη εις την Αγγλίαν, από γονείς Έλληνας, εγκατεστημένους εκεί πρό ετών, και ότι τα όλίγα έλληνικά που ήξευρε, τα ειχε μάθη άπλως εις το σπίτι. Όλη του ή εκπαίδευσις ειχε γίνη εις γλώσσας ξένας ποτέ του δέν ελαβε διδάσκαλον της ελληνικής ο πατέρας του και ή μητέρα του τον εδίδαξαν τας κοινοτέρας λέξεις της μητρικής γλώσσης, όλίγην ανάγνωσιν και όλίγην γραφήν έπειτα συνεπλήρωσε την στοιχειώδη αυτήν διδασκαλίαν μόνος του, με τα όλίγα έλληνικά βιβλία, τα όποια ειχεν ή πατρική βιβλιοθήκη.

Όλιγον κατ' όλίγον όμως τα έληξιμόνησε και αυτά. Υπήρξεν εποχή, κατά την οποίαν έχωρίσθη από τους γονείς του και από τα βιβλία των, και δέν ειχεν ευκαιρίαν να όμιλήση έλληνικά με κανένα. Κλεισμένος εις αγγλικόν σχολείον, ειχε γίνη τέλειος Αγγλος. Αγγλικά εδιάβαζε, αγγλικά ώμιλούσε, αγγλικά έσκέπτετο. Μόνον εις τα βάθη της ψυχής του, καθώς μου έλεγε, διετηρετώ άμυδρως ή ανάμνησις και ή συναίσθησις ότι εινε έλληνόπαις. Τίποτε άλλο. Ποτέ του δέν ειχεν επισκεφθη την Ελλάδα, καμμίαν επίκοι-

ωνίαν δέν ειχε με την πατρίδα του. Όλιγον ακόμη, και θα τον άφινε ή συναίσθησις και ή ανάμνησις. Έπινδύνευε να χάση όλως διόλου τον έθνομόν του...

Αλλά κάτι τον έσωσε. Μία άπλη σύμπτωσις ή μία ευδοκία Θεού... Τον παρασμένον χειμώνα ειχεν υπάγη δι' όλίγας ημέρας εις του θείου του, εις το Λίβερπουλ. Η εξάδελφη του ήτο πρό ετών συνδρομήτρια της Διαπλάσεως και ειχε διδασκαλίαν έλληνικά. Έλληνισμός περισσοτέρος έβασίλευεν εις το σπίτι εκείνο το έλληνοαγγλικόν, και επάνω εις το τραπέζι υπήρχε κ' ένας τόμος Διαπλάσεως χρυσόδετος. Ο φίλος μας ήρχισε να τον φυλλομετρή και να τον διαβάση. Σιγά-σιγά ειλικύσθη και έντός δύο-τριών ημερών τον εδιάβασε όλον. Είχεν αρχίση από τα νηπιακά αναγνώσματα, διότι μόνον αυτών την γλώσσαν έννοούσε καλά, έπειτα επήρχωρσεν εις τα άλλα, και τα ένόησεν επίσης. Τέλος εδιάβασε και τας Αθηναϊκάς Έπιστολάς... Όπως μου εξωμολογήθη, σχεδόν δακρυσμένος, ο έθνομός ο κοιμώμενος μέσα του, άφυντίσθη. Ηρχισε να αισθάνεται ένα ζωηρόν πόθον να ξαναγίνη Έλλην όπως ήτο εις τα μικρά του χρόνια, και ακόμη καλλίτερος. Το ένδαγμα της Ελλάδος επαρουσιάσθη εμπρός του φωτεινόν, και ώνευρέθη τας Αθήνας, την Ακρόπολιν... Τότε του ήλθεν ή ιδέα να επισκεφθη την Ελλάδα, να κάμη ένα προσκύνημα εις την Ακρόπολιν, να γνωρίση την χώραν των πατέρων του, να ζήση όλίγον καιρόν την έλληνικην ζωήν, να πατήση το ένδοξον χώμα και να αναπνεύση τον ιερόν άέρα. Και το άπεφάσισε. Κάθε χρόνο, το καλοκαίρι, πλούσιος και εύκαιρος, εταξείδευεν ανά την Ευρώπην. Φέτος εσκέφθη να παρατεινη το ταξείδι του ως την Ελλάδα. Και όταν εβήσεν εις την Ιταλίαν, επήρε το άμύπλοιον κ' επήγε εις την Κέρκυραν από εκεί εις τας Πάτρας και από εκεί εις τας Αθήνας...

Συνωμίλησα ώρας όλοκληρους με τον λαμπρόν αυτόν νέον, τον μορφωμένον, τον πολυγλωσσον, τον εκυκλοπαιδικώτατον. Και ενώ εθαύμαζα την άνατροφήν που ήμύρεσε να λάβη εις την Αγγλίαν, — πράγμα αδύνατον αν εγεννατό εις την Ελλάδα, — εθαύμαζα συγχρόνως την φιλοπατρίαν του, την αγάπην, την λατρείαν που ήσθάνετο προς την Ελλάδα, — πράγμα αδύνατον επίσης, αν έμενεν εδω... Πόσον εφάνετο μετανωμένος που ειχε ζήση χωρίς αυτήν τόσον καιρόν! Πόσον ήθελε να αναπληρώση ό,τι έχασε, διπλασιάζων, δεκαπλασιάζων την αγάπην του και το ένδιαφέρον του! Με πόσην άπληστίαν έβλεπε από το άμύπλοιον τα έλληνικά τοπία, τα έλληνικά βουνά, και με πό-

στην θέρμη φιλοῦσε διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, με πόσην συγκίνησιν ἀναπολοῦσε τὰς μεγάλας ἱστορικὰς φυσιογνωμίας καὶ τὰ ἐνδοξα ἔθνηκα γεγονόςα!

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐφθάσαμεν νύκτα. Δὲν εἶδε τὴν Σαλαμίνα, οὔτε μακρόθεν τὴν Ἀκρόπολιν. Τὰ ἤλεκτρικὰ τοῦ λιμένος ἐθάμβωναν, καὶ ἐκτὸς τῆς φωτολούστου προκυμαίας δὲν ἐφαίνετο ἄλλο τίποτε. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, με τὴν ἰδέαν μόνον τῆς προσεγγίσεως, ἡ συγκίνησις τοῦ ἤτο μεγαλή.

— Ἀπόψε, μοῦ εἶπε, θὰ κοιμηθῶ εἰς ἓνα ξενοδοχεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Θὰ ζητήσω ἐπίτηδες δωμάτιον ψηλά-ψηλά. Καὶ τὸ πρῶν, μόλις ξυπνήσω, θὰ βγῶ στὸ μπαλκόνι καὶ θὰ ἰδῶ ἐμπρὸς μου ὅλη τὴν Ἀθήνα. Ἄ, τί εὐτυχία!

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις ποῦ εἶπαμεν. Ἐχωρίσθημεν κατὰ τὴν ἀποτίεσιν. Δὲν τὸν ἐπανεῖδα ἀπὸ τότε, καὶ ἱσῶς δὲν θὰ τὸν ἐπανεῖδω πλέον εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐκστατικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ Ἑλληνος προσκυνητοῦ, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸν ἐθνισμὸν τοῦ εἰς τὴν μάγον ξενητεῖάν, ἀλλ' ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὴν Διάπλασιν, τὸν ἐπανεῦρε ζωηρότερον καὶ ἀκραιότερον.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΤΟ ΣΚΙΛΙΑΧΤΡΟ

Τί ἦτανε νὰ τῆς τὸ εἰποῦν ὅτι ἔπρεπε νὰ γυμνασθῇ νὰ κάμνῃ ρεβερόντες!

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ ἐπίασε με τὰ δύο χέρια τῆς τὸ κοντὸ μισοφούστανό τῆς καὶ ἄρχισε νὰ χαιρετᾶ καὶ νὰ κάμνῃ νὰ ζῖα, καὶ νὰ χαμογελά. γλυκά, σὰν νὰ ἦτο καμμιὰ θεατρίνα. Καὶ ὅλη πιά ἡ τάξις εἶχε ξεραθῆ ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἐξαφνα ὅμως ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ κατὰ ἐσυλλογίσθηκε, καὶ τὸσο τῆς ἄρεσε αὐτὸ ποῦ ἐσυλλογίσθηκε, ὥστε ἐφώναξε ἀμέσως:

— Πηγαίνω στὸ δωμάτιό μου νὰ κυτταχθῶ στὸν καθρέφτη!

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἄρεσε καθόλου στὴν

Μπεμπέκα καὶ τὰ ἄλλα τρελλοκόριτσα. Ἦτανε ὅλως διόλου περιττὸν νὰ μάθουν αἱ δασκάλισσές των ὅτι αὐτὲς εἶχαν ἀνοίξῃ τὸ Τριῶντι πρὶν τὴν ὥραν τοῦ. Ἐκτὸς τούτου ἡ κωμωδία εἶχε κρατήσῃ παραπολύ ἡ κυρία Θελεξινόη ἤμποροῦσε νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμῆ σὲ στιγμῆ.

— Δεσποινὶς Ἐρατῶ, εἶπεν ἡ Διλίκα, δὲν κάνει νὰ πάτε ἔτσι στὸ δωμάτιό σας... κάνει πολὺ κρῦο στή σκάλα, καὶ εἶνε φόβος μήπως συναχωθῆτε.

— Θέλω νὰ πᾶω! θέλω νὰ πᾶω! ἔλεγε ἡ καίμενη ἡ τρελλή, ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ θυμῶνῃ τώρα.

— Μὰ σταθῆτε πρῶτα νὰ σᾶς ντύσωμε! μὴν κάνατε ἀνοησίες!...

Μία μικροῦλα ἔτρεξε νὰ βάλῃ τὸν σύρτη τῆς πόρτας. Ἐπῆρχε ὅμως καὶ μία μεγάλη τζαμέποριτα, ποῦ ἀνοίγετο πρὸς τὸν κήπο.

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ δίνει μιά, σκουντᾶ ὅλα τὰ κορίτσια, ποῦ εἶχαν κρεμασθῆ ἀπὸ τὸ μισοφούστανό τῆς, καὶ ὄρμᾳ εἰς τὸν κήπο.

Τὰ ἔχασαν αἱ μικροῦλες ὄλες, καὶ οὔτε ἐσυλλογίσθησαν κἂν νὰ τρέξουν νὰ τὴν πιάσουν.

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ ἔτρεχε μέσα στὰ δενδράκια, καὶ ἔκαμνε ἔς αὐτὰ ρεβερόντες, χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ ποῦ ὁ κρῦος ἀέρας ἔκαμνε μελανὰ τὰ γυμνά τῆς μπράτσα. Καθὼς ἐπήγαινε, παρ' ὀλίγο νὰ σκοντουφλήσῃ ἐπάνω στὸν μπάριμα-Γιακουμῆ, τὸν γέρο κηπουρῶ, ὁ ὁποῖος ἐστάθηκε κ' ἔτριβε τὰ μάτια του, κ' ἔλεγε:

— Ποῦ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ σκιάχτρο; Ἐπὶ τέλος ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ ἐγύρισε μέσα στὸ παρθεναγωγεῖον. Ἐγύρισεν ὅμως ἀπὸ τὴν μεγάλην πόρτα, κ' εὐρέθη ἔξαφνα εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἦσαν μαζευμένες ὄλες αἱ δασκάλισσες.

Φαντάζεσθε τί φασαρία καὶ κᾶκὸ ἔγινε τότε. Ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ δὲν ἤθελε πιά νὰ βγάλλῃ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ, καὶ ἐξενόκησε θρονασμένη σὲ μιά πολυθρόνα, καὶ στολισμένη ἕως τὸ πρῶν με τὸ κόκκινο σάλι...

Ἡ Μπεμπέκα καὶ αἱ συμμαθήτριά τῆς ἔτρεμαν, ὅταν ἡ κυρία Διευθύντρια τὰς ἐφώναξε νὰ ἐμφανισθοῦν ἐ-

νώπιόν τῆς καὶ τὰς ἐμάλωσε πολὺ αὐστηρά. Ἡ Μπεμπέκα ὅμως εἶχε καλὴ καρδιά, καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Διευθύντριαν ὅτι ὅλο τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν τῆς, διότι αὐτὴ ἐφαντάσθη ἐκείνην τὴν ἀταξίαν.

— Λοιπὸν, ἐσὺ θὰ μείνης νησιτικὴ τὸ μεσημέρι, καὶ ὅλα τὰ κορίτσια, καὶ σὺ μαζί, θὰ γράψουν ἀπὸ εἰκοσι φῶρας πῶς κλίνεται «τὸ ἀνόητον καὶ ἀτακτον κοράσιον».

Ἐφυγαν ὄλες με κατσουφιασμένα μουτράκια. Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ δεσποινὶς Ἐρατῶ δὲν ἐξαφανήθηκε, ἡ καίμενη, εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον.

(Ἐπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ σειρά αὐτὴ τῶν δυστυχημάτων καὶ καταστροφῶν τόσο πολὺ με ταρασσει, ὥστε γλυστρῶ με τὰ δύο ἐμπροσθινὰ μου πόδια, καὶ πηγαίνω καὶ κυλιέμαι ἐπάνω στὴν προκυμαίαν, με τὰ τέσσερα πόδια μου εἰς τὸν ἀέρα.

Ὡραία εἴσοδος εἰς τὸν κόσμον αὐτὴ καὶ μάλιστα εἰς τὸν Νέον Κόσμον!

Φοβερὰ κραυγὴ ἀγωνίας διασχίζει τὸν ἀέρα. . . . Καὶ ὅλη ἡ ὀμήγυρις ὄρμᾳ πρὸς τὸ μέρος μου, με τὰ χέρια προτεταμένα! Λίγο ἀκόμα, καὶ θὰ μ' ἐρωτοῦσαν ἂν ἐκτύπησα κ' ἐπένοσα.

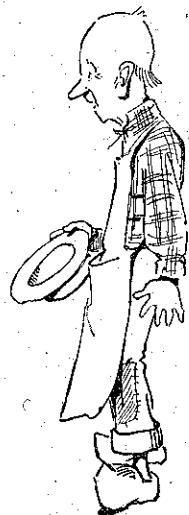
Εὐχαριστῶ, ἀγαθοὶ μου Νεορλεάνοι! Τὰ δείγματα τῆς συμπαθείας σας με συγκινοῦν μέχρι δακρύων. Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω καὶ σηκώνομαι μόνος μου.

Καὶ πραγματικῶς, νὰ με πάλιν ὀρθός. Καὶ διὰ νὰ ἐξαλείψω τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην τῶν πρώτων βημάτων μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὰ ὅποια ἔκαμα με τὴν ῥάχιν, ἐνθυμήθη τὰ σοφὰ μαθήματα τοῦ πατέρα μου, ἀνεσηκώθηκα εἰς τὰ ὀπίσω πόδια μου, καὶ με μικρὰ σκιρτήματα καὶ ὑπεκλίσεις ἰπποδαστριάς, ἡ ὁποία χαιρετίζει εἰς τὸ ἰπποδρόμιον τοῦς θεατάς, ἀφοῦ πηδῆσῃ καὶ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ στεφάνια, ἐνῶ τρέχει τὸ ἄλογό τῆς, ἤρχισα νὰ ἐξαποστέλλω κ' ἐγὼ, με τὸ μείδιγμα εἰς τὰ χεῖλη, φιλήματα εἰς τὸ πλῆθος.

Ἐνθουσιασμὸς ἀπερίγραπτος! Με χειροκροτοῦν, με ζητωκραυγάζουν...

— ὦ! Τάφφ, Μάτζη, Μπέν! ξεφωνίζει ἡ κομψὴ ξανθὴ κυρία, ἐνῶ με χειροκροτεῖ. Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἐκτακτὸν ζῶν δὲν εἶδα οὔτε εἰς τὰ ἰπποδρόμια, τόσο ἔξυπνον ἐλέφαντα!

Καί... μπράμ! πῆφ! πῆφ! Αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμὸς, λίγο ἀκόμα, καὶ ἀφίνει μ' ἓνα μάτι μίαν ἀσπρόθωρον ἀραπίαν,

«— Ποῦ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ σκιάχτρο...» (Σελ. 284.)

«Νὰ κάμνῃ νᾶζια.» (Σελ. 284.)

χαλᾶ δύο κότσους, καὶ με ἓνα τίναγμα τοῦ ἀγκῶνος τινάζει δύο μέτρα μακριὰ ὅλα κυρίως.

Ἡ κυρία ὅμως ζητεῖ συγγνώμην, με τόσο χαριτωμένο ὄφρος, ὥστε κανεὶς δὲν τῆς κρατεῖ κακίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ δίδει μίαν διαταγὴν οἱ ναῦται τῆς Μαρινάτης Ρέγγας, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας ποῦ ἔτρεξαν κοντὰ, ἀποθῶν τὸ πλῆθος καὶ κάμνουν εὐρυχωρίαν. Ἐκεῖ τέλος, ὁ ζέβρος, ὁ μαν-βρίλλος κ' ἐγὼ εὐρισκόμεθα κοντὰ στὸν καπετάνιο μας καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν κομψὴν κυρίαν με τὸ παραχοπιόν τῆς ὑμβρελλῆνο καὶ με τὰς φοβερὰς χειρονομίας τῆς διπλα τῆς στέκονται ἓνας γονδρὸς κύριος με ροδοκόκκινον χρῶμα, ποῦ δὲν ἔχει γένεια, ἀλλὰ ἓνα ἀμερικανικὸν ὑπογενεϊάκι στὸ σαγόνι, καὶ δύο εὐμορφα παιδάκια καμμιὰ δεκαριά χρόνων, δηλαδὴ μίαν μελαχροינוῦλα με γαλανὰ μάτια κ' ἓνας νόστιμος ξανθούλης με μαῦρα μάτια.

Εἶνε ἡ οἰκογένεια Κορνρόζ—μια ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας οἰκογενεῖας τῆς Λουϊζιάνας. Ὁ γονδρὸς ροδοκόκκινος κύριος, ὁ κ. Θεόφιλος Κορνρόζ—τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Τζίννη Κορνρόζ, ἡ κομψὴ καὶ τόσο ξανθὴ κυρία, ἡ σύζυγός του, φωνεῖ κατὰ συγχοπὴν καὶ χάριν συντομίας Τάφφ—ἔχει κερδήσει, με τὸ χονδρικὸν ἐμπόριον τῶν παστῶν χοιρινῶν, περυσίαν τόσο κολοσσαίαν, ὥστε οἱ συμπόλιται τοῦ τὸν ἐπωνόμασαν: ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων. Τώρα ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τὸ ἐμπόριόν του, ζῆ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὀρλεάνης, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ κτήμα, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα *Ευνηθρόσουνα*, με τὴν χαριτωμένην γυναῖκά του, τὰ δύο παιδιὰ του—τὴν μελαχροינוῦλαν τοῦ Μάτζη με τὰ γαλανὰ μάτια, καὶ τὸν μικρὸν Μπέν, ποῦ εἶνε ξανθὸς σὰν τὴν μητέρα του—καὶ με στρατὸν ὀλόκληρον ἀπὸ ἀφωπυμένους εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ὑπρέτας.

Ἀλλὰ μεταξύ τῶν πλέον ἀφωσιωμένων, πρῶτος-πρῶτος ἔρχεται ἐκεῖνος ὁ μακροκάνης, ποῦ στέκεται πίσω ἀπὸ τοὺς κυρίους του, κ' ἔχει φαβορίτες σὰν ριπιδία κατακόκκινα. Σφιγμένους ὅσον ἰσχύον οἰκοτολῆν του, ποῦ εἶνε κόκκινον ἀν' ἀστακός, καὶ μέσα στὸ λευκὸ πέτινον πανταλόνι του, ποῦ χώνεται μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματά του, με ἓνα ὑψηλὸ καπέλλο με κοκάρδαν καὶ χρυσᾶ

σειρήνια εἰς τὸ κεφάλι, με τὴν χωρίστραν του, ποῦ κατεβαίνει ἕως τὸν σβέρκο του, φαίνεται μᾶλλον σὰν ἀγαλμα παρὰ σὰν ἄνθρωπος,—τόσον κορδένεται με τὴν ἀκνησίαν του καὶ τὴν ἀκαμψίαν του, καθὼς ἐμπρέπει εἰς Ἀγγλον ἀμαξῶν μεγάλου σπιτιοῦ. Τὸ εὐψυχον αὐτὸ ἀγαλμα εἶνε ὁ Τζέφ, ὁ περιεργότερος Ἀγγλος ὑπρέτης ποῦ ὑπάρχει εἰς τοὺς Δύο Κόσμους.

Οἱ κοκκινωτρίχηδες, λέγει ἡ παροιμία, εἶνε ἡ παραπολύ καλοὶ ἢ κακοὶ σὰν τὸν διάβολο. Ὁ Τζέφ εἶνε ἐντελῶς καλός, λατρεῖται τοῦς κυρίους του καὶ τοὺς ὑπηρετεῖ με νοημοσύνην καὶ με τιμιότητα. Εἶνε ὅμως ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος καὶ τόσο ἐσυνήθισε τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν—τὸν Μιλῶρδον καὶ τὴν Μυλαϊδὴν, ὅπως αὐτὸς τοὺς λέγει—με τὰς παροιμιώδεις ἰδιοτροπίας του, ὥστε δὲν εἰμποροῦν πλέον ἐκεῖνοι νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτὰς.

Ὁ Τζέφ δὲν γελά ποτέ. Κάμνει τὰ πλέον ἀπρόοπτα καὶ κωμικὰ καμώματα, χωρὶς νὰ σαλεύσῃ μίαν τρίχα τοῦ προσώπου του. Καὶ ὅταν, κατὰ τύχην, γελά, πάλιν μένει ἐντελῶς ἀπαθής. Γελά ἀπὸ μέσα του. Ἀκουεταὶ κᾶτι σὰν καβουρδιστήρι, ὅπως κάμνουν μερικὰ ὠρολόγια τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ σημάζουν τὴν ὥραν. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο ὁ Τζέφ εἶσι ξεραίνεται στὰ χάχανα.

Αὐτὸς ἔχει φέρῃ σήμερον, με τὸ ἀμαξάκι, τὴν οἰκογένειαν Κορνρόζ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ὅπου αὐτοὶ οἱ δισεκατομμυριοῦχοι ἤλθαν νὰ περιμένουν τὸν κατάπλου τῆς Μαρινάτης Ρέγγας καὶ

«Ἄρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουν...»

νὰ σφίζουν στὴν ἀγκαλιά των τὸν παλαῖον φίλον των, τὸν πλοίαρχον Στίκ.

Καὶ νὰ! ἀρχίζουν αἱ διαχῶσεις. Χέρια σφίγονται, φιλήματα ἀντηχοῦν ἠχηρότατα, καὶ χαρμύσυνα ἀγγλικά λόγια βροντολαλοῦν:

— Χῶ! καλῶς ὄρισες, Τῶμη! Τί εὐτυχία!

— Γιοῦτ νταῦ, Τῶμη, Χάου ντοῦ γιοῦ ντοῦ; (Καλημέρα, Τῶμη, τί κάνεις;)

— Τζίννη, Θεέ μου σῶσε, πῶς ἐπάχυνες, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα! Οἱ μπεμπέδες ἐμεγάλωσαν καὶ ὁ Τάφ... ἐμίκρανε.

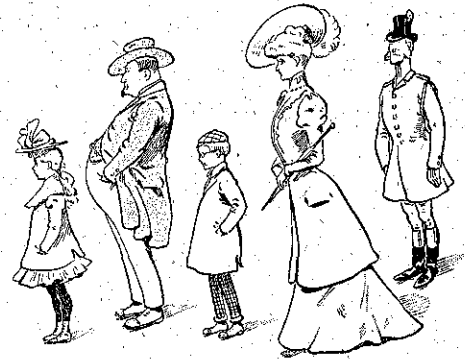
— Ἄχ! τὸ γέρο-Τῶμη, τί ἀστεῖος

ποῦ εἶνε! Κούνησε λοιπὸν ἄλλη μιά φορά τὰ χέρια μαζί μου! Εἶμαι κατευχαριστήμενος ποῦ σὲ ξαναβλέπω.

— Καὶ σὺ, λαμπρέ μου Τζέφ! Πάντα με πρῶμο καιρὸ!

— Γέε, κύριε. Καὶ σεῖς;

Τί λαμπροὶ ἄνθρωποι! Τὰ χαρούμενα πρόσωπά των τί εἰλικρινῆ αἰσθήματα ἀγάπης ἐκφράζουν, καὶ πόσον φεγγοβολοῦν ἀπὸ εὐθυμίαν καὶ χαρὰν! Τὰ παιδάκια μοῦ χαμογελοῦν. Τί καλὸ καὶ τί γλυκὸ ποῦ εἶνε τὸ χαμῶγελο των!

«Ἐἶνε ἡ οἰκογένεια Κορνρόζ...» (Σελ. 285, στ. α'.)

Ἄχ! Θεέ μου σῶσε,—Γιοῦτ μπλέε' ὅπως λέγουν καὶ αὐτοὶ,— νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ εὐτυχὴς οἰκογένεια, εἰς τὴν ὁποῖαν σκοπεῖς νὰ με τοποθετήσῃ ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ!... Καὶ εἶνε αὐτὴ πραγματικῶς. Ἡ ὄσφρησίς μου, ἐκ συμφώνου με τὴν ἐπιθυμίαν μου, δὲν με εἶχε γελάσῃ. Διότι, ὅταν αἱ διαχῶσεις ἐπῆραν τέλος, νὰ σου ὁ κυβερνήτης τῆς Μαρινάτης Ρέγγας γυρίζει πρὸς ἐμέ, καὶ με παρουσιάζει πρὸς τὴν ἀξιαγάπητον οἰκογένειαν.

— Ἀκριβοὶ μου φίλοι, σὰς εἶχα ὑποσχεθῆ ἔν ἐνθῦμιον ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν. Νὰ το. Εἶνε λιγάκι χον-

δρό, ἀλλὰ ἔχετε τόπον στὴν Εὐνηθρόσουπα, ἐγὼ δὲ ἐσκέφθη ὅτι ἡ πρωτοτυπία τοῦ δώρου θὰ σᾶς ἐπειθε νὰ τὸ δεχοθῆτε.

— ὦχ! τί καλὰ! ξεφωνίζει, ἐνῶ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς, ἡ μικροῦλα Μάτζη Ὄαν-γιοῦ, Τῶμη!

— Ἀκουὲς ἐκεῖ, ἂν τὸ δεχόμεθα! γελά καὶ χαχανίζει ἡ κυρία Κορνρόζ. Εἶμεθα κατενθουσιασμένοι, γέρο-Τῶμη! Εἶνε τόσο καιρὸς ποῦ λαχταροῦμε ν' ἀποκτήσωμεν ἓνα ἐλέφαντα!

— Χά! χά! Χῶ! γῶ! Ὅλοι γυρίζουν νὰ ἰδοῦν διότι ἦτο ὁ Τζέφ, ὁ πάντοτε ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος αὐτὸς Τζέφ, ποῦ ἐτίναξεν εἰς τὸν ἀέρα ἐκεῖνο τὸ τετράδιπλο γελαστικὸν ἐπιφώνημα με φωνὴν στεντορείαν. Ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε τόσο ἀκίνητος καὶ ἀπαθής, ὥστε ἀμφιβάλλουν ὅλοι ἂν εἶνε αὐτός.

— Έσὺ ἦσουν, Τζέφ, ἐρωτᾷ ὁ κύριος Κορνρόζ, ποῦ ἔκαμες αὐτὸ;

— Γέε, σέρ! ἀπαντᾷ ὁ ὑπὲρτης, ἐγὼ ἤμουν ποῦ ἔκαμα. Χά! χά! Χώ! Χώ!

— Καὶ γιατί, Τζέφ, ἐρωτᾷ καὶ ἡ κυρία Κορνρόζ, ἔκαμες: Χώ! Χώ! Χά! Χά!; μήπως εἶσαι ἀρρωστος;

— Γέε, Μυλαΐδη, ἀρρωστος ἀπὸ τὴν χαρὰ μου, ποῦ ἄκουσα τὴν Μυλαΐδη νὰ λέγει ἐλέφαντα αὐτὸ τὸ ζῷον, ἐνῶ ὅλη ἡ οἰκουμένη γνωρίζει ὅτι εἶνε ρινόκερος!

— "Ω! Τζέφ! Ρινόκερος! ξεφρονίζου με χειροκροτήματα τὰ παιδιά.— "Ω! ὦ! ... ἄ! ἄ!

— "Ω! αὐτὸς ὁ Τζέφ! φωνάζει ἡ κυρία Τζίννη Κορνρόζ, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Ρινόκερος! Ποῦ πῆγε καὶ τὸ βρήκε, δὲν μοῦ λέτε;

(Ἐπειτα συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμιζώ].

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Κοντὰ σ' ἕνα χωριό, ὅπου ὅλοι οἱ χωρικοὶ εἶνε εὐκατάστατοι, πλουτισμένοι ἀπὸ τὰ κρασιὰ καὶ τὴν σταφίδα των, ἕνας ἄνθρωπος ἦτο ξεπλωμένος στὴν ἄκρα τοῦ μεγάλου ὁρόμου ποῦ πάει στ' ἀμπέλια, κ' ἐφαίνετο σὰν κοιμισμένος. Κοντὰ τοῦ ἕνα γαΐδαρος ἔτρωγε χορταράκια.

Ἐξαφνὰ κουδουνάκια ἀντήχησαν ἀπὸ μακριὰ, καὶ κρότος ἀπὸ τροχοὺς ἔφθασε κοντὰ. Ὁ γαΐδαρος ἐστύλωσε τ' αὐτιά του.

Ἐνα ἀμάξι, γεμάτο με γελαστὰ παιδάκια, ἐπέστρεψε στὸ σπίτι των. Ὁ πατέρας ἐκρατοῦσε τὰ ἡνία.

Ἄμα εἶδε ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ξεπλωμένον μέσα στὸ ὄρομον, ὁ πατέρας ἔκαμε τὸ ἀλογό του νὰ πηγαίη μ' ἀργότερο βῆμα, καὶ εἶπε δυνατὰ:

— Μπα! νὰ κ' ἄλλος ποῦ τὸ ἔτσουξε παραπάνω ἀπ' ὅ,τι πρέπει, κἀλοκαῖρι καιρό... Καλὰ ποῦ δὲν τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ ξεπλωθῆ καταμεσῆς στὸ δρόμο!

Ὁ γαΐδαρος τ' ἀκούει αὐτὰ, ἀνασηκόνει τὸ κεφάλι του, κυττάζει με ἀυστηρὸ βλέμμα τὸν πατέρα με τὰ παιδιά, κουνᾷ τ' αὐτιά του, καὶ ἀπὸ τὰ μακριὰ του δόντια ἀφίνει καὶ βγαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια, κάπως μπερδευμένα λόγια ὁμως:

— Φίλε μου, γιατί νὰ κρίνης χωρὶς νὰ ἐξετάσης; Ὁ ἀφέντης μου εἶνε ἐγκρατὴς ἄνθρωπος καὶ δὲν μεθᾷ ποτέ. Αὐτὴν τὴν ὥρα, ξεκουράζεται λιγάκι...

Ὁ κύρ Μέντιος δὲν ἐπρόφρασε νὰ εἰπῇ κ' ἄλλα, διότι τὰ παιδάκια, κατατρομαγμένα, ἐφώναζαν τοῦ πατέρα των:

— Πᾶμε, μπαμπᾶ!... "Ω! πᾶμε νὰ φύγωμε, μπαμπᾶ! Καὶ ὁ τρόπος ἀδειασεν ἀμέσως.

Ἐπειτα ἀπὸ λιγάκι ἐπέρασαν τρεῖς με ποδήλατα. Ὁ δρόμος ἦτο ἀνηφορικός, κ' ἔκαμνε πολλὴ ζέστη. Ἐπήγαιναν λοιπὸν ἀργά.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν πατήσετε τὸν ἀφέντη μου, ποῦ κοιμάται ἐδῶ κοντὰ! — τοὺς παρακαλεῖ ὁ γαΐδαρος.

Ἀκούνε αὐτὰ οἱ ποδήλαται, καὶ ὅπου φύγη-φύγη ἀπὸ τὴν τρομάρα των, με τὰ σιδεράλογά των. Ἐπέρασαν ἔπειτα μιὰ συντροφία παιδάκια, ποῦ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τ' ἀμπέλια, καὶ με τὰ πρώτα λόγια τοῦ γαΐδαρου, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια σὰν κουνέλια τρομαγμένα...

Ὅταν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ γαΐδαρος ἐσταμάτησε κ' ὕστερα ἐδιώξε καμμιὰ δεκαπενταριά συντροφίεσ ἢ πεζοπόρους ποῦ ἐπήγαιναν μόνοι, ὁ κύριός του τὸν ἐφώναξε:

— Φθάνει, φίλε μου, καλὰ ἐδοῦλεψες! ἐλπίζω πῶς θὰ ἔχωμε καλὰ κέρδη.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε γίνῃ ἀνω-κάτω. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἕνας γαΐδαρος ἦτον ἐκεῖ κοντὰ, καὶ ὠμιλοῦσε ὅπως ἐσεῖς κ' ἐγώ, πρᾶγμα, ποῦ πρώτην φορὰν ἐγένετο, ἢ τουλάχιστον εἶχε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ Αἰ-σωπος ἔκαμνε στοὺς μύθους του νὰ ὀμιλοῦν τὰ ζῷα.

Κ' ἐσυζητοῦσαν ὅλοι, ἂν ἔπρεπε νὰ βάλουν στὸ κυνήγι ἐκεῖνο τὸ διαβολικὸ ζῷον, καὶ νὰ βάλουν στὴν φυλακὴν τὸν κύριόν του, ὡς μάγον. Διότι, βέβαια, κάποια μαγεία συνέβαινε...

Εἶχαν μαζευθῆ, κόσμος πολὺς, ἐμπρὸς στὴν δημαρχίαν, καὶ τὰ ἔλεγαν τοῦ Δημάρχου, ὅταν ἔξαφνὰ ὁ περιφημὸς γαΐδαρος ἐφάνη ποῦ ἦρχετο μαζὶ με-τὸν κύριόν του. Καὶ δὲν ἦτο διόλου μεθυ-σμένος ὁ κύριος τοῦ γαΐδαρου.

Μερικοὶ δεῖλοὶ ἔφυγαν ἀμέσως. Ἄλλοι, γενναϊότεροι, ἐστάθησαν ἀκλόνητοι με τὸν κ. Δημάρχον ἐπὶ κεφαλῆς.

— Τί φοβάστε, κύριοι; ἐρώτησεν ὁ ἄγνωστος, με ἀπορίαν. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς πειράξω, ἀλλὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ διασκεδάσετε.

— Πῶς νὰ διασκεδάσωμε; — Ἄν μοῦ δώσῃ τὴν ἀδειαν ὁ κύριος Δημάρχος, θὰ παραστήσωμεν ἀπόψε ἐδῶ στὴν πλατεῖαν.

— Μ' αὐτὸ τὸ ζῷον; — Ναι, μ' αὐτὸ τὸ ζῷον, ποῦ εἶνε σύντροφός μου.

— Ναι, μὰ αὐτὸ ἔκαμε τὸν κόσμο κ' ἐτρέμαζε! ἀπήντησεν ὁ Δημάρχος.

Ὁ ἄνθρωπος ἐθάλε τὰ γέλια. — Διότι εἶνε φοβητοῦσιν καὶ τρομάζου ἐυκόλα... Ἐγὼ ὁμως ἤμπορῶ νὰ πάρω ὄροκ, κύριε Δημάρχε, ὅτι οὔτε αὐτὸ τὸ ἔξυπνον πλάσμα οὔτε ἐγὼ δὲν ἔχομεν πειράξῃ ποτέ, οὔτε μύγα!

— Λοιπὸν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πῶς γίνεται καὶ κoubεντιάζει ὁ γαΐδαρός σου,

ἐνῶ οἱ δικοὶ μας εἶνε βωβοί. Νὰ μιλήῃ γαΐδαρος! — εἶνε διαβόλου συνέργεια! — Νὰ σᾶς φανερώσω τὸ μυστικὸ τοῦ συντρόφου μου, ἂν τὸ ἐπιτρέπη μόλα-ταῦτα! — εἶπεν ὁ ξένος.

Καὶ ἐκύτταξε τὸ γαΐδαρό του, ὁ ὁποῖος φαίνεται εἶχε καταλάβῃ τί τὸν ἐρωτοῦσαν, διότι ἔσκυψε δυο-τρεῖς φορές τὸ κεφάλι του κ' ἐκούνησε τ' αὐτιά του.

— Τὸ ἐπιτρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄνθρωπος. Θὰ σᾶς φανερώσω λοιπὸν τὸ μυστικὸ τοῦ καλοῦ μου συντρόφου, ἀλλὰ σὲ σᾶς μόνον, κύριε Δημάρχε, καὶ με τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσετε σὲ κανένα.

Ὁ Δημάρχος, ποῦ δὲν ἐκρατεῖτο πιά ἀπὸ τὴν περιέργειαν, ἔκαμνε ὄροκον ὅτι θὰ ἔμενε ἀφῶνος σὰν ψάρι.

Τότε ὁ κύριος τοῦ γαΐδαρου ποῦ ὠμιλοῦσε, τὸν ἐπῆρε παραμέρα καὶ κατὰ τοῦ εἶπε μυστικά. Ὁ Δημάρχος ἤρχισε νὰ γελά με τὴν καρδιά του. Εἶδαν αὐτὸ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ καὶ εἶπαν μεταξὺ των:

— Βέβαια δὲν εἶνε κανένας κίνδυνος, ἂν παραστήσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος με τὸν γαΐδαρό του. Ἀφοῦ γελά ὁ Δημάρχος μας, θὰ πῆ πῶς θὰ γελάσωμε κ' ἐμεῖς.

Ὁ μπάρμπα-Μάνθος, ὁ διαλαλητὴς τῆς δημαρχίας, ἐβγήκεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγη ὥραν κ' ἐκίχησε σ' ὅλο τὸ χωριὸ ὅτι «τὸ βράδυ, στίς ὀκτὼ ἢ ὡρα, ἕνας μεγάλος θεατρίνος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μαζὶ με τὸν σύντροφό του, τὸν γαΐδαρο ποῦ μιλά σὰν ἄνθρωπος, θὰ παραστήσῃ θεάτρο, ἀπάνω στὴν πλατεῖα, ἐμπρὸς στὴ δημαρχία!»

Κόσμος καὶ κοσμάκης ἔτρεξε νὰ δῇ τὴν παράστασιν. Εἶχε στηθῆ μιὰ ἐξέδρα με τὰ δάξια στὴν μέσην τῆς πλατείας, καὶ γύρω-γύρω τὰ καφενεῖα καὶ τὰ μαγαζιά εἶχαν βάλῃ τὰ καρέκλεσ των. Τρεῖς δεκάρες ἢ καρέκλα—καὶ τὰς εἰσπράξεις τὰς ἔπαιονεν ὁ κύριος τοῦ γαΐδαρου. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν μουσικήν, νὰ παίζῃ πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασιν, ὁ θεατρίνος ἔβαλε τὸν γαΐδαρό του κ' ἐγκάρισε τρεῖς φορές μελωδικώτατα. Μεγάλοι καὶ μικροὶ ἔβαλαν τὰ γέλια.

— Ἄλλὰ ποῦ νὰ ἐβλέπατε ἀνάμια! — Ὅταν ὁ γαΐδαρος με τὸν ἀφέντην του ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν, καὶ ὁ γαΐδαρος ἔκαμε πολλὰ περιεργα γυμνάσματα καὶ παιγνίδια, τὰ χειροκροτήματα δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σταματήσουν.

— Λόγο! λόγο! — ἐφώναζαν εἰς τὸ τέλος.

Ἐτοῖμος καὶ ὁ λόγος. Ὁ κύρ Μέντιος ἐστάθη σοβαρώτατος, ἐκούνησε τ' αὐτιά του, καὶ με τὴν χονδρὴ-χονδρὴ φωνάρα του, ὅπου διεκρίνετο ἡ συγκίνησιν του, εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου. Δὲν θὰ φύγῃ ποτέ ἀπὸ τὴν τρυφερὴ καρδιά μου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Με τὸν τίτλον αὐτὸν ὁ κ. Γιάννης Περγαλιτῆς θὰ ἐκδώσῃ προσεχῶς ἐν ὠραίον τομίδιον με ποιήματα, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς συνδρομητὰς τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2.

Γιάννης Περγαλιτῆς εἶνε ψευδώνυμον τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μου συνεργάτου κ. Ἰωάννου Γ. Γιαννοῦκου, ὁ ὁποῖος κατεστὸλισε προηγουμένους μου τόμους με τόσα ὠραῖα ποιήματα καὶ μύθους. Συνεπῶς λοιπὸν τὸ νέον τοῦ βιβλίου εἰς τοὺς φίλους μου, με τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔχουν ν' ἀπολαύσουν μιάν συλλογὴν χαριτωμένων θαλασσινῶν τραγουδιῶν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μόνοσ ὁ κ. Περγαλιτῆς γράφει.

Αὐστυχῶς δὲν ἔχω ἀρκετὰς Ἀγγελίας διὰ νὰ στείλω εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς μου. Ἄλλὰ καὶ χωρὶς Ἀγγελίαν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγραφῇ, ἀρκεῖ νὰ μοῦ στείλῃ δύο δραχμάς (καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύο φράγκα).

Τὸ βιβλίον θὰ ἔχῃ καὶ Πρόλογον τοῦ κ. Παύλου Νιρβᾶνα.

Λάθος ἔκαμεν ὁ κ. Φαίδων "Ὅχι «Εὐαίσθητος» ἀλλὰ Τρυφερὸν Καρδία εἶνε τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μας, με τὸν ὅποιον συνετάξειδεσε τελευταίως. Καὶ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ παραξενευθῇ ἡ πρόφη Ἐυαίσθητος Καρδία.

Πῶς σοῦ ἐπέρασαν αὐτὴ ἡ ἰδέα, Διακριθεῖσα Ἀρσακείας; Ἐδιάβασα τὸ παραπονερικὸν γραμματάκι σου καὶ ἔφριξα. Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ θέλω πλέον νὰ μοῦ γράψῃς; "Ὅχι, φίλη μου" ἡ ὠραιότατῃ ἐπιστολῇ σου, ὅπου μοῦ λέγεις εἰς τί καταγίνεσαι τώρα τὸ καλοκαῖρι, καὶ τόσα ἄλλα, ἐλήφθη κάπως ἀργά καὶ δὲν ἐπρόφρασα νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὸ προηγουμένον. Αὐτὸ εἶνε ὄλον!

Νὰ καὶ μιὰ ὠραία πρόστασις ἀνόνημος: Κάποιοι μοῦ γράφουν νὰ ἐκδίδω τὸ φύλλον δὲ τὸν χειμῶνα ἄπαξ. Τί καλά! τί λαμπρὸν καλοκαῖρι ποῦ θὰ περνοῦσά με διπλοὺς κόπους καὶ διπλὰ ἔξοδα!...

Περίεργον μοῦ φαίνεται αὐτὸ, Χλόη, ἡ κυριώτερα ἀσχολία σου, τώρα τὸ καλοκαῖρι, νὰ εἶνε τὰ... χαροπιδήματα. Τὸ κάμνεις τόγα διὰ νὰ ζεσταίνεσαι; Χαίρω πολὺ ποῦ ἀγόρασε ταῖνάν τοῦ καπέλλου με τὴν λέξιν «Διάπλασις» Μὲ αὐτὴν καὶ με τὸ σῆμα εἶσαι τώρα τελεία συνδρομητρία.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, Χειμωνιάτικη Ἦλιε, ἐκτός τῆς ἀγάπης ποῦ ἐκφράζει ἡ ἐπιστολῇ σου, μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτήρ. Ἐταί καθαρά καὶ ἀνοικτὰ καὶ ὠραῖα θὰ ἦθελα νὰ μοῦ ἔγραφες πάντοτε.

Ὅχι, Παλλάς, ὁ Φαίδων ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον τὴν προηγουμένην ἐβδομάδα, Ἄλλ' ἀπὸ τὰς λεπτομερείας τοῦ ταξιδίου σου, συμπεραίνω ὅτι συνεταξιδεύσατε. Φίλησέ μου τὰ δελφάκια. Ἐμαθάν κ' αὐτὰ κουκί;

Γεμάτῃ δροσιᾷ ἡ ἐπιστολῇ σου, Νεοαἰδολλοῦδο. Τί ζῶηρά ποῦ περιγράφεις αὐτὸ τὸ φάσμα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ! Ἐνομίζω πῶς ἤμουν κοντᾶ σου κ' ἐφάρσα κ' ἐγώ. Ἄλλὰ... ἐφυλάχθηκα νὰ πᾶω στὸ νερὸ καὶ νὰ με δαγκάσῃ ὁ σιδεροκάθουρας.

Μποῦμ! μπᾶμ! μπᾶμ!... Ἀστραπέε, βροντῆε!... Βάλτε τὸ σιδερὸν στὴν πόρτα! γυρίστε τίς καρέκλες! — Καλὴ τί τρέχει; — Νὰ, ἦλθε ὁ Θεός... — Ὁ Θεός; καὶ τί γυρεύει στὸ Γραφεῖο μου; μὴ θέλῃ νὰ γίνῃ συνδρομητῆς;... — Καλὴ ὁ Θεός τῆς Ἀγάπης... — Τῆς ἀγάπης;... — Μνήσθητί μου! καλὸν ἐξέλασε; — Ἄ, ὄχι, δὲν τὸν ἐξέλασα καὶ ἄς ἔκαμε τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ. Ὅσον διὰ τὸ βραβεῖόν του, πρέπει νὰ ἐπέλῃ δύο τόμους τῆς δραχμῆς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 98ος

Λίσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως τῶν μνητῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1906.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 98ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, ἐπιτηροῦν νὰ διαγωνισθῶν, ὀφείλουσιν πρῶτον νὰ προμηθευθῶν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων. Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποῖους εὐρίσκει ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'), παραρμύνον οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθῶν τὰ ὀρισμένα διὰ τοῦ Μεγάλου Διαγωνισμοῦ, τὰ ὁποῖα εἰδικαστε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφος α', β', γ').

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Ὑπερ Πατρίδος, φανατικὸς λάτρης τῆς καταρευούσης, ἠκούσθη μιαν ἡμέραν θυμωμένως νὰ φωνάζῃ:

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ Λάτρης τοῦ Ἀπειροῦ μ' ἐμεδίασε! (Ἦθελε νὰ πῆ μ' ἐγέλασε!)

Ὁ Ἄγγελος ἤκουσε κάποιον νὰ φωνάζῃ: ἀκαλιώματα νὰ γανώσωμεν καὶ με τὴν συνηθειᾶν ποῦ εἶχε νὰ ζητῇ ὡς μικρὸς λαίμαργος πᾶν ὅ,τι ἤκουε νὰ διαλαλοῦν οἱ πλανῶνται πωληταί, λέγει τῆς μαμμᾶς του:

— Μαμμᾶ, πάρε μου χαλκώματα νὰ γανώσωμε.

«Μπλοῦμ, μᾶμ καὶ νάνο. Νὰ πῶς ἐπέρα-σεν εἰς τὴν Ρουμανίαν ὁ Ὀνυροπόλος τῆς Δόξης» δηλαδῆ, λουτρό, φαγί καὶ ὕπνο. Καλὰ τὸ ἐξήγησα;

Δὲν εἶνε βέβαια ἄξιον δημοσιώσεως τὸ διήγημά σου, Γαλανδουκῆ, ἐν τούτοις σὲ συγχάριω διότι μαρτυρεῖ ὅτι θὰ γράψῃς ὠραιώτατα. — Μοῦ ἔστειλες τρία τετράδια Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον δεκάλεπτον γραμματόσημον ὥστε μοῦ ὀφείλεις λεπτὰ 30.

Ὅχι, Διακουσμένο Τριαντάφυλλο, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἔκαμνες ἀδιακρίσιαν ἂν ἐπιλησιαίξες τὴν Φίλην τῶν Ζῶων καὶ ἂν τῆς ὠμιλοῦσες ὡς συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως καὶ ἂν τῆς ἐξέφραξες τὴν ἐπιθυμίαν σου νὰ τὴν γνωρίσῃς. Ἀπεναντίας καὶ σὺ θὰ ἠθάρχευεσαι καὶ ἐκείνη. Ἐνῶ τώρα, ὅπως εἶσαι σὺ μετανοημένη, θὰ λυπηθῇ κ' ἐκείνη ἂν μάθῃ ὅτι συνεταξιδεύσατε χωρὶς νὰ γνωρισθῆτε.

Ἡ φίλη μου Ε. Ν. Μ. εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως τὴν Ἀγγελίαν τῆς Σουητίας, τὸ Βυζαντινὸν Ἀηδόνι καὶ τὸ Ἐθνικὸν Λάβαρον, ποῦ ἀνεπέωσαν τὴν συνδρομὴν τῆς καὶ τὴν ἔκαμαν τόσον εὐτυχῆ.

Ὁραίας ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἄνθος Ἀνθέων, Μόζαρτ, Κότινος Στέφανος, Ροδία, Ἄγγελος Ἀγγερινός καὶ Γονδολὰ τῆς Βενετίας.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ Τὸ Ἐθνικὸν Λάβαρον [EE] ἀνεπέωσε διὰ μιαν τριμηνίαν ἀκόμη—τὴν τελευταίαν τοῦ ἔτους τούτου,—τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀπόρου κορασίου, τοῦ συσταθέντος ὑπ' ἀριθ. 18. Εὔγε εἰς τὸ Ἐθνικὸν Λάβαρον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύεται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύονται ἰσχύον μὲχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Χώρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, α. (Κ. Θ. Κ. χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεφάσιςες νὰ ἀκουνηθῆς. αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ ἐπρότεινες, τὰ ἐλεύθερα, αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον.) Ἴον τὸ Εὐόσμον, α. (Α. Γ. Χ. εὐχομαι νὰ ἐπιτύγῃς αἱ ἐνέργειαι σου, διὰ τὰς ὁποίας σ' εὐχαριστῶ χάρτην τῶν Ἀύσεων ἔστειλα.) Ζήτω ἡ Ἐνωσις, κ. (! X +) καὶ Ψυχωγὴ Τρικυμία, κ. (Δ. Μ. αὐτὸ βέβαια θὰ προτιμᾶς καὶ σὺ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέιγουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τούτου, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τούτου. Προτάσεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Γαλαξίας με τὴν Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος, Βοσκοπούλαν, Μέγαν Ἀλέξανδρον, Θεὸν τῆς Νίκης καὶ Ζήτω ἡ Μάξεδονία—ὁ Βωμός τῆς Ἐλευθερίας με τὴν Μαγαμένην Γαρδέλιαν, Μόρον τῆς Καρδίας, Νηρηίδα τοῦ Πηγεῖο, Ζαπίδα καὶ Ζίβαν—ὁ Ἄγγελος Ἀγγερινός με τὴν Γλυκερίαν Ἐλλάδα, Ἀρχοντοπούλιαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων, Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας, Παθήρορον Ἄγγελον καὶ Χαλδὸν Διάβολον—ὁ Ἰαπώτης τῶν Λευκῶν Ὀρέων με τὸ Παιδί τοῦ Ψηλορείτη, Κορηκοπούλιαν, Αἰθέρα, Στέφανον τῆς Ἐλευθερίας, Ὄμμα τοῦ Φθόρου καὶ Σαυθὸ Διαβόλου—ὁ Λεσμός Φιλίας με τὸ Πτερωτὸν Ὀνειρον καὶ Ἀσπὴν Πασχαλιάν—τὸ Κρυστάλλινον Σπήλαιον με τὸν Μουσουρηγόν, Μικρὸν Μουσικόν καὶ Ἐμ-ανυσμένην Μουσικόν—τὸ Βρωδὸς Ρόδον

